

taupūtės
biblioteka

NORA ROBERTS

Keturioji

pirmoji knyga

REIFO MAKEIDO
sugrižimas

svajonių knygos

Knygute.lt

Nora Roberts

REIFO MAKEIDO SUGRIŽIMAS

Romanas

Versta iš: Nora Roberts,
The Return of Rafe MacKade,
Silhouette Books, an imprint
of Harlequin Books, 1995

© Nora Roberts, 1995

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Eva Čepurnova, vertimas
iš anglų kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė,
knygos dizainas, 2012

© Dreamstime.com,
viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-501-9

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Bestselerių autorė Nora Roberts
pristato keturlogiją

Aukšti, tamsūs ir beprotiškai vyriški.
Jaudinantys kiekvienos sutiktos moters
širdį. Broliai, kuriems neįmanoma atsisipirti.
Broliai Makeidai nevengia iššūkių... ir
visada jų randa. O jei vienas iš jų – meilė?

REIFO MAKEIDO sugrįžimas
Išdidusis DŽERADAS MAKEIDAS
DEVINO MAKEIDO meilė
ŠEINO MAKEIDO sutramdymas

Gero laiko su šauniaisiais broliais
Makeidais!

Prologas

Broliai Makeidai ieškojo nemalonumų. Beveik visada. Mažame Antietamo miestelyje, Merilande, jų rasti ne visada buvo lengva, tačiau ieškojimas ir suteikė pusę malonumo.

Suvirtę į seną Džerado „Chevy“ jie susiginčijo, kas sės prie vairo. Automobilis – Džerado, be to, jis vyriausias, tačiau kitiems trims broliams tai buvo nė motais.

Vairuoti norėjo Reifas. Jis troško greičio, geidė švilpti tamsiais vingiuotais keliais, nuspaukęs iki dugno greičio pedalą, kad bjauri, beatodairiška nuotaika nespėtų paskui. Tikėjosi palikti ją toli už savęs arba susidurti kaktomūša. Jei taip nutiktų, žinojo, nugalėtų ir važiuotų tol, kol susivoktų esąs kur nors kitur.

Bet kur, tik ne čia.

Prieš dvi savaites jie palaidojo mamą.

Vairuoti jam niekas neleido, nes pavojinga nuotaika atsispindėjo žaliose akyse ir kietai sučiauptų lūpų linkyje. Galiausiai vairuotoju buvo išrinktas Devinas, šalia jo atsisėdo Džeradas. Reifas paniuręs įsitaisė gale kartu su jauniausiu broliu Šeinu.

Makeidai buvo šiurkštūs ir pavojingi. Visi

aukšti ir grakštūs kaip laukiniai eržilai, su nuolat gniaužiamais ir dažnai nekantriai ieškančiais taikinio kumščiais. Jų akys, Makeidų akys, įvairių žalsvų atspalvių, galėjo suraižyti žmogų į gabalėlius dešimties žingsnių atstumu. Kai juos apimdavo niūri nuotaika, protingas žmogus laikydavosi nuo jų tolėliau – per vienuolika ar daugiau žingsnių.

Jie nusprendė pažaisti pulą, išgerti alaus. Šeinas nesidžiaugė, nes dar neturėjo dvidešimt vienų ir Dafo užėigoje alaus jam niekas neduos.

Blausus, prirūkytas baras jiems tiko. Rutuliai kaukšėjo trankiai ir įnirtingai, o prakaulus Dafas Demsis nerimastingai žvalgėsi. Atsargumas kitų klientų akyse ir tylios paskalos prie alaus bokalų glostė broliams savimeilę.

Niekas neabejojo, kad Makeidai ieško nemažonumų. Galiausiai ir rado.

Su cigarete, karančia nuo lūpos, Reifas prisimerkė ir įsižiūrėjo per dūmus į taikinį. Buvo kelias dienas nesiskutęs ir šiurkštūs šeriai atitiko nuotaiką. Garsiai taukštelėjęs pasiuntė rutulį į sienelę, atšokęs jis stuktelėjo į septintą kamuolį ir šis įriedėjo į kišenę.

- Gerai, kad bent pulas tau sekasi. - Prie ba-

ro sėdintis Džo Dolinas ramiai nuleido butelį alaus. Ir vėl, kaip dažniausiai po saulėlydžio, jis buvo girtas ir prastai nusiteikęs. Kadaisė Džo, mokyklos futbolo komandos žvaigždė, varžėsi su Makeidais dėl gražių merginų dėmesio. Dabar, nors jam tebuvo dvidešimt vieni, veidas pradėjo pampti, o kūnas – linkti.

Prieš išeidamas iš namų jis įtaisė jaunai žmonai po akimi mėlynę, bet jam to neužteko.

Reifas trindamas kreida lazdos galiuką abejingai žvilgtelėjo į Džo.

– Vien stumdydami rutulius, Makeidai, ūkio neprikelsite dabar, kai mamytės nebėra. – Judindamas butelį tarp dviejų pirštų Džo nusi viepė. – Girdėjau, turėsite išsiparduoti, kad padengtumėte skolas.

– Blogai girdėjai. – Reifas ramiai apėjo stalą galvodamas apie kitą smūgį.

– O ne, girdėjau labai gerai. Jūs, Makeidai, visada buvote kvailiai ir melagiai.

Šeinas šoko į priekį, tačiau Reifas ištiesė lazda užkirsdamas kelią.

– Jis kalbasi su manimi, – tarė tyliai. Dar akimirką pastovėjo įbedęs akis į brolių ir atsisuko. – Tiesa, Džo? Tu kalbiesi su manimi?

– Kalbuosi su visais. – Pajudinęs alaus butelį

dar kartą Džo nužvelgė visus keturis brolius. Dvidešimtmetis ūkio darbus dirbantis Šeinas buvo tvirtai sudėtas, tačiau vis tiek panašesnis į berniuką nei į vyrą. Devinas žvelgė ramiu, mažliu, neįskaitomu žvilgsniu. Džeradas, nerūpestingai atsirėmęs į automatinį muzikos grotuvą, laukė kito jo žingsnio.

Džo vėl pasižiūrėjo į Reifą. Šis jau buvo užkaišęs ir pasirengęs. Jis pasižymėjo beatodairišku elgesiu.

- Bet tiksi ir tu. Visada laikiau tave didžiausiu liurbiu iš visos šutvės, Reifai.

- Ar ne? - Reifas užgesino cigaretę ir pakėlė alų. Kai baigdamas ritualą prieš muštynes išgėrė, klientai pasisuko ant kėdžių stebėti jį.

- Kaip sekasi fabrike, Džo?

- Aš bent jau gaunu atlyginimą, - atšovė Džo. - Turiu pinigų kišenėje. Niekas iš manęs neatims namų.

- Tikrai ne, kol tavo žmona dirbs po dvylika valandų aptarnaudama staliukus, kad sumokėtų už nuomą.

- Užčiaupk srėbtuvę ir nekalbėk apie mano žmoną. Tai aš šeimoje uždirbu pinigus. Jokia moteris už mane nemokės, ne taip kaip jūs mamytė turėjo dirbti už savo senį. O tas išlei-

do jos palikimą tarsi vandenį pro pirštus ir pakratė kojas palikęs vieną.

- Taip, jis mirė ir paliko ją vieną. - Pyktis, kaltė ir sielvartas suspaudė Reifui krūtinę. - Bet niekada jos nemušė. Jai nereikėjo vaikščioti mieste prisidengus šaliku, su tamsiais akiniais ir pasakoti, kad pargriuvo. O tavo motina vis užkrisdavo ant to paties daikto, Džo, - tavo tėvo kumščio.

Džo trenkė alaus butelį į stalą ir šis sudužo.

- Šlykštus melas. Išlupsiu tau jį iš gerklės.

- Pabandyk.

- Jis girtas, Reifai, - sumurmėjo Džeradas.

Žalių pavojingų akių žvilgsnis kryptelėjo į brolių.

- Na ir kas?

- Nėra prasmės daužyti jo girto veidelio. - Džeradas gūžtelėjo. - Jis to nevertas.

Tačiau Reifui prasmė nerūpėjo. Jam reikėjo veiksmo. Jis pakėlė biliardo lazda, apžiūrėjo ją ir lėtai paguldė skersai stalo.

- Meti man iššūkį, Džo?

- Tik ne čia. - Nors ir žinojo, kad jau per vėlu, Dafas parodė į telefoną, kabantį ant sienos. - Jei tik pradėsite muštis, iš karto paskambinsiu šerifui. Galėsite šiek tiek atvėsti kalėjime.

- Nekišk rankų prie prakeikto telefono, - perspėjo jį Reifas. Atšiaurus žvilgsnis baro savi-ninką privertė atsitraukti.

- Lauke, - tarė jis.

- Tik mudu. - Sugniaužęs kumščius Džo ste-beilijosi į Makeidus. - Nenoriu, kad tavo broliai šokinėtų ant manęs, kai lupsiu tau kailį.

- Man neprireiks pagalbos. - Vos tik jie išėjo pro duris, įrodydamas tai Reifas greitai pasi-suko, kad išvengtų Džo smūgio, tvojo kumščiu jam į veidą ir pajuto pirmą malonų kraujo pliūpsnį.

Jis net gerai nežinojo, kodėl mušasi. Džo jam reikė mažiau nei dulkės gatvėje. Bet jausmas buvo geras. Net kai Džo netikėtai jį užpuolė ir pataikė į tikslą, vis tiek jautėsi gerai. Kumščiai ir kraujas - vienintelis aiškus atsakymas. Gir-dėdamas, kaip maloniai traška krumpliai, atsi-trenkė į kaulus, galėjo pamiršti visa kita.

Kai broliui iš burnos pliūptelėjo kraujas, De-vinas krūptelėjo, bet stojiškai susikišo rankas į kišenes.

- Manau, užteks penkių minučių.

- Po perkūnais, Reifas nokautuos jį per tris. - Šypsodamasis Šeinas žiūrėjo į ant žemės besi-ritinėjančius kriokiančius priešininkus.

- Statau dešimt žaliųjų!

- Tinka. Nagi, Reifai! - šūktelėjo Šeinas. - Išplak jo apgailėtiną pasturgalį!

Prireikė trijų minučių ir dar trisdešimties bjaurių sekundžių. Reifas, apsižergęs Džo, kumščiais pliekė jam veidą. Kai Džo užvertė akis, o rankos bejėgiškai nusviro prie šonų, Džeradas nutempė brolių šalin.

- Viskas baigta. - Džeradas prispaudė Reifą prie mūrinės užėigos sienos. - Viskas baigta, - pakartojo jis. - Nusiramink.

Baisus įniršis seko lėtai, pamažu išnyko iš Reifo akių, jis atgniaužė kumščius. Pasijuto tuščias ir išsekęs.

- Paleisk, Džeri. Daugiau jo neliesiu.

Pasižiūrėjo į gulintį ir dejuojantį, beveik praradusį sąmonę Džo. Virš sumušto jo kūno Devas skaičiavo banknotus Šeinui.

- Turėjau atsižvelgti į jo girtumą, - tarė Devas. - Su blaiviu Reifas būtų užtrukęs penkias minutes.

- Reifas nešvaistytų visų penkių minučių tokiam niekšeliui.

Džeradas papurtė galvą. Ranka, kuria laikė prispaudęs Reifą, draugiškai apglėbė jį per pečius.

- Dar nori alaus?

- Ne. - Jis žvilgtelėjo į užėigos langą, prie kurio susigrūdę lankytojai stebėjo muštynes. Išsiblaškęs nusibraukė kraują nuo veido. - Ei, kas nors partempkite jį namo! - šūktelėjo jis. - Nešdinamės iš čia.

Atsisėdus į automobilį ėmė skaudėti sumuštas ir nubrozdintas vietas. Reifas viena ausimi klausėsi Šeino entuziastingų susirėmimo komentarų, Devino kaklo skarele šluostydamas kraują nuo burnos.

Jo gyvenimas be jokios krypties, galvojo. Jis nieko nedaro. Yra niekas. Vienintelis skirtumas tarp jųdviejų su Džo Dolinu tik toks, kad Džo dar ir girtuoklis.

Jis nekentė prakeikto ūkio, prakeikto miesto ir prakeiktų spąstų, į kuriuos, kaip pačiam atrodė, kasdien lindo vis giliau. Džeradas turi savo knygas ir mokslus, Devinas kupinas keistų, nesuprantamų minčių, Šeinas, regis, tikrai myli ūkį ir žemę. O jis neturi nieko.

Išvažiavus iš miesto, kur kelias po truputį kilo aukštin, o medžiai tankėjo, Reifas pamatė namą. Senojo Barlou namai. Tamsūs, apleisti ir, kaip pasakojama, vaiduoklių lankomi. Namas stovėjo vienišas, niekam nereikalingas,

gaubiamas tokios reputacijos, kad miestelėnai stengdavosi jo apskritai nepastebėti.

Taip elgėsi ir Reifas Makeidas.

- Sustok.

- Po perkūnais, Reifai, tave pykina? - Ne tiek susirūpinęs, kiek išsigandęs Šeinas griebėsi durelių rankenos iš savo pusės.

- Ne. Sustok, po paraliais, Džeradai.

Vos tik automobilis sustojo, Reifas iššoko lauk ir pradėjo kopti akmenuotu šlaitu. Dygliuotos, tankiai suaugusios gervuogės kibo į džinsus. Net neatsigręžęs girdėjo plūdimąsi ir murmėjimą, suprato, kad broliai seka iš paskos.

Pasiekęs kalvos viršūnę pakėlė akis į trijų aukštų namą, pastatytą iš vietinių akmenų. „Atvežti, - galvojo jis, - iš akmenų skaldyklos už kelių mylių nuo miesto.“ Kai kurie langai buvo išdaužyti ir užkalti lentomis, verandos sulinkusios kaip senos moteriškės nugara. Anksčiau žaliavusioje vejoje dabar vešėjo laukinės gervuogės, usnys ir varpučiai. Virš jų dunksojo nudžiūvęs ažuolas, gumbuotas ir be-lapis.

Tačiau, pakilus mėnuliui ir vėjeliui švilpaujant tarp medžių ir aukštos žolės, ši vieta kaž-

kuo traukė akį. Namu pamatai išlieti prieš du šimtus metų, o jis vis dar stovi, nepaisydamas slenkančio laiko, orų ir nepriežiūros. Bet svarbiausia, mąstė Reifas, kad jis stūkso virš miesto, nesileidžia sugniuždomas įtarumo ir sklandančių gandų.

- Ieškosi vaiduoklių, Reifai? - paklausė Šeinas tamsoje spindinčiomis akimis.

- Galbūt.

- Prisimenate, kaip sykį čia praleidome naktį, sugalvoję išbandyti drąsą? - Devinas išsiblaškęs ištraukė žolės stiebelį ir sukiojo tarp pirštų. - Gal prieš dešimt metų. Džeradas nusėlino į antrą aukštą ir pradėjo girgždinti duris. Šeinas prisišlapino į kelnes.

- Pasvajok!

- Tikrai!

Žinoma, du broliai ėmė stumdytis, tačiau vyresnieji nekreipė į juos dėmesio.

- Kada išvyksti? - tyliai paklausė Džeradas. Suprato tai pamatęs, kaip Reifas žvelgia į namą, pro jį ir į tolį.

- Šiąnakt. Turiu iš čia bėgti, Džeri. Ką nors nuveikti toli nuo šios vietos. Jei liksiu, tapsiu toks pat kaip Dolinas. Gal net blogesnis. Mamos nebėra. Jai manęs daugiau nereikia....